

Advent!

Az Advent útkészítés Krisztusnak. Eduardo Bonnín mondta gyakran, hogy az igazi hit nem ölbetett kézzel vár, hanem utat készít a csodának. Kedves cursillista testvéreim! Készítsük mi is az Ő útját, utat a csodának!

Ezt szeretnénk tenni a cursillón belüli egység építésével is. Ezt az egységet várja tőlünk az egyházunk, de még inkább maga Krisztus. Az egységet nem olyan módon akarjuk létrehozni, hogy emberi kompromisszumokat kötünk, hanem a cursillo eredeti karizmájához szeretnénk közeledni. Ha ehhez a közös, eredeti ajándékhoz, a Szentlélek által a Keresztény Cursillóban adott kegyelemhez közelebb jutunk, akkor automatikusan egymáshoz is közeledni fogunk.

Az egység keresése minden nehézsége ellenére sok ajándékot tartogat a számunkra. Talán e nélkül soha nem kezdtük volna el ilyen intenzíven tanulmányozni egymás értékeit, és a cursillo eredeti karizmáját. Nagyon nagy értéknek tartom az eredetileg verbita szervezésű cursillóban az üzenet teljesebb átadását, a dinamikus szervezőerőt. Nagy értéke az eredetileg jezsuita szervezésű cursillónak a hiteles, személyes tanúságtétel, a barátkozás módszerének elevenen tartása. Sokat tanultunk és tanulhatunk egymástól. Ezáltal is utat készítünk Krisztusnak.

Nagy öröm számomra, hogy gyakorlatilag elkészült a közös cursillós imakönyvünk, amelyet hamarosan kézbe is vehetünk. Nagy öröm, hogy egy nagyon testvéri és

egymást tiszteletben tartó egyezség született az Esztergom–Budapesti Főegyházmegyében működő két titkárság között, és így most már mindkettő bírja a hivatalos egyházmegyei elismerést is.

Készítsünk utat a csodának azért is, hogy elhordjuk az akadályokat, amelyek a cursillót Magyaror-

szágon sokak szemében kérdéssé teszik. Rajtunk is múlik, hogy ez a karizma a maga eredeti szépségében ragyoghasson. Krisztus ebben is számít ránk, számít rád!

De Colores!

Dr. Székely János
esztergom–budapesti
segédpüspök

Érden zarándokoltunk

Október második szombatja, reggel 5.00. Megszólal az ébresztőóra. Máskor, hétköznap, még vagy kétszer lenyomom, egy kicsit lustálkodok, de most ezt nem tehetem meg, hiszen ma van az Érdi Élő Rózsafüzér Zarándoklat napja. Nem késhetek el, már csak azért sem, mert nálam van az egyik hangosítás, és ami ennél sokkal fontosabb, a zarándokkereszt is. Ráadásul még mennem kell Gusztiért is, aki biztosan nehezen bocsátaná meg, ha miattam késne le az indulásról és mindannyian szegényebbek lennénk remek fotói nélkül. Miután ezt átgondoltam, már ugrok is ki az ágyból és gyorsan összepakolok.

Az indulás helyszínén – Érd „tetején” a napközis táborban – sokan gyülekezünk, lehetünk vagy százan. Sok az ismerős, hangos köszöntéssel, örömmel üdvözljük egymást. A csapat nagy része érdiekből áll, és talán mondanom sem kell, hogy a cursillos aktivitás is megmutatkozik. Az érdi Szent Gellért csoport jó néhány tagja már itt van, és nem kis meglepetésünkre Budapestről, a régi „szentarnoldos” csoporttársak közül is sokan eljöttek.

Persze nem volt ez mindig így, hiszen az első alkalommal megilletődve, csendesen várakoztunk az indulásra. Nagyon izgultunk akkor, hogy vajon mennyien leszünk, hogy minden a helyén lesz-e és mindenki tudja-e a dolgát. A kezdeti félelmek és a tartózkodás már a múlté, most igazi családi hangulatban osztjuk ki az énekes füzeteket, a szórólapokat és az egyéb kellékeket. Minden olajozottan megy, mindenki lelkes és segítőkész. Hát igen, immáron 4. alkalommal rendezzük meg az Érdi Rózsafüzért, hogy körbejárjuk, körülimádkozzuk, a Szűzanya oltalmába ajánljuk Érdet, az érdieket és a környező településen élőket. Az első állomásig tartó, mintegy 2km-es közös szakasz után zarándoklatunk kettéválik, vagyis egy időben két zarándokcsapat halad, majd a nap végén, újra egyesülve, közösen érkezünk meg az Érd-Óvárosi Szent Mihály templomba, ahol szentmisén veszünk részt. Ezután pedig a jól megérdemelt agapé finomságait fogyaszthatjuk majd el. Addig azonban meg kell még tennünk azt a közel 18km-t. Az Érdi Élő Rózsafüzérek egyik sajátossága, hogy az állomásokon a lelki programok mindig valamilyen előre megadott téma köré épülnek. Az első évben a plébániák, tavaly az érdi közösségek mutatkoztak be,

2011-ben a családokért imádkoztunk, idén pedig, a Hit évében, hitünk főigazságait elmélkedjük végig.

Az ideai szervezés sem volt problémáktól mentes. Az indulás előtt már tudtuk, hogy a mi águnkon nem lesz énekvezető, mert a plébániánk egyik kántora sem ér rá. Aki volt már zarándoklaton, tudja, hogy milyen az, amikor valaki „megfelelően” el tudja kezdeni az énekeket. A Velemjáróban a péntek reggeli dicséretben olvashatjuk: „Add, hogy már korán reggel tapasztaljam jószágodat”. Nos, mi most reggel bőségesen megtapasztaljuk Urunk jószágát és gondviselését. A Budapestről érkező cursillisták közül Ibolya és Anna (mindketten kórustagok) rögtön felajánlja énektudását, amit mi örömmel elfogadunk. Az énekvezetők problémája csodálatos módon megoldódott.

Ferenc atya egy rövid elmélkedés után útjára indítja a zarándokokat. Énekelünk egyet, kicsit még álmosan, majd rögtön elkezdjük imádkozni a rózsafüzért. Gyorsan megszámlolom a résztvevőket, nagyjából 130-an vagyunk. A gyönyörű napsütésben tempósan haladunk, így negyed órával korábban érkezünk az első állomásunkra, ahol elmélkedésünk tárgya: „Egy Isten van. Az egy Istenben három személy, az Atya, a Fiú

és a Szentlélek.” Ezután a csapat két részre oszlik, felsorakozunk a keresztek mögé, és elindulunk énekelve, most már áganként körülbelül 100-100 zarándokkal. A mi águnk következő állomása a Szeretet Misszionáriusai, Teréz Anya Nővéreinek háza, csak néhány percnyi gyaloglásra van. Mindig különleges élmény számomra, ha találkozhatok a Nővérekkel, megtapasztalva alázatukat, egyszerűségüket és szeretetüket. A közösség hivatása a szegények szolgálata. Itt is, mint a legtöbb állomáson, csak 20-25 percet időzhetünk, így már indulunk is tovább következő megállónk, a Fundoklia-völgy felé. A terület az Érd Grand Canyonja nevet is viseli, és különleges természeti értékekkel rendelkezik. Mivel sok a védett növény és állatfaj, így csak libasorban haladhatunk. A Fundoklia túlsó végéről csodálatos panoráma nyílik Érdre, ezért itt imádkozunk a városért, és Ferenc atya itt áldja meg Érdet és lakóit. Utunk újra házak között vezet, kacskaringózik, és dél körül megérkezünk Tusculanumba, ahol plébánosunk, Zoltán atya fogad minket. Sok az ismerős, akik nem tudnak velünk gya-

logolni, de itt a templomban imádkoznak velünk, értünk. Az elmélkedés után, amely Isten kegyelméről és az üdvösségről szólt, mindenki szívesen fogadja a helyi közösség által készített teát és harapnivalót. Mivel a táv felénél vagyunk – délidőben – egy hosszabb pihenőt tartunk. Az ebéd elfogyasztása után egy kicsit nehezemre esik újra elindulni, de felhangzik az énekszó, és a többiek lendülete magával ragad. Már én is vidáman lépegetek, imádkozva a rózsafüzért, és pillanatok alatt eltelik az a néhány kilométer, amit Újtelepig, a Rózsafüzér királynéja templomig megtesszünk. A helyiek itt is lelkesen fogadnak. Hiába a sok finomság, innét is tovább kell indulnunk. Csatlakoznak zarándokcsapatunkhoz a helyi testvérek, és hagyományainkhoz híven, a következő rózsafüzért ők vezetik. Így érkezünk el utolsó előtti állomásunkra, az Érd-Újvárosi Jézus Szíve plébániára. Két perccel előbb érkezünk, mint a másik csapat. Nem baj, jövőre talán sikerül egyszerre érkezünk. Ugyanis ezen a helyen ér össze a rózsafüzér két ága, itt találkoznak újra a reggel két irányba induló zarándokok. Nagy az öröm, mert sok, a másik ághoz menet közben csatlakozott testvérrel találkozunk. A templom teljesen megtelik, állóhely is alig akad. Így, több mint 15km megtétele után már egy kicsit nehezen megy az állás. Hallgatva a Krisztus által alapított Egyházzól szóló elmélkedést,

eszembe jut: mi vagyunk az Egyház, Isten zarándok népe, amelyben feladatom, küldetésem van. Ezzel a tudattal és újabb lendületet kapva indulok tovább, a mintegy 250 zarándoktársammal együtt. Énekeseink nem lankadnak, közel 8 órányi gyaloglás után is vidáman csendülnek fel a Mária énekek. Érd legrégebbi részén, Óvárosban halad az utunk. A járókelők többsége itt is kíváncsian bámul bennünket. A polgárőrök most, a nap vége felé is profi módon szervezik az irányítást. Nincs is semmi probléma, az autósok mindannyian türelmesek, pedig jórészt az úttesten megyünk. Elhaladva az érdi gyógyfürdő mellett, szinte egyszerre látjuk és „halljuk” meg a templomtornyot, hiszen megkondul az Óvárosi Szent Mihály templom harangja. Megérkezünk Érd legrégebbi templomába. Korabeli források szerint az épület szentélye már a 15. században is ezen a helyen állt. Legalább 300-an vagyunk, nem is fér el mindenki a templomban, így a bejárat előtt elhelyezett padok is mind megtelnek. Én a templom lépcsőjén találtam helyet. Ahogy körbenézek, fáradt zarándokokat, de mosolygó arcokat

és csillogó szemeket látok. Igen, idén is megcsináltuk!

A zarándokkeresztek már az oltár mellett vannak, Ferenc, Mihály és Zoltán atya pedig felkészült, hogy nekünk misét celebráljanak. A prédikációban az atya összefoglalja a napot, így az is ízelítőt kap a zarándoklat lelkeségéből, aki csak a záró misére tudott eljönni. A mise után még egy kis megpróbáltatás vár ránk, hiszen el kell gyalogolni az agapé helyszínére. Ez a párszáz méter már nagyon nehezen megy, de a bőséges lelki táplálék után a gyomor megtöltése is fontos feladat. Az óvárosi hívek és a Szent Mihály Alapítvány ismét kitesz magáért. Lassan eltompul a lábam fáradtsága, mintha nem is egy 18km-es zarándoklat állna mögöttem, és kellemes, jó érzés veszi át helyét. A többieken ugyanezt látom. Tervezzük a következőt, a jövő évet. Merthogy jövőre az ötödik, jubileumi zarándoklatot szeretnénk megtartani.

Nehezen indulunk el haza, jó együtt lenni. A Jóisten kegyelméből csodálatos napot tölthettünk együtt, imában, éneken, lelki növekedésben, vidámságban és szeretetben. Érd közel 70 ezer lakója közül most néhány száz ember tett valamit a városáért, önzetlenül. Nem tudjuk, hogy milyen hatást gyakoroltunk az emberekre, de azt hiszem, hogy ha csak egyvalaki is elgondolkozott minket látva, már megérte. Ennyi ima és áldozat egészen biztosan nem maradhat eredmény nélkül.

Az autóban csak néhány szót váltunk, mindketten a jól megérdemelt pihenést várjuk. Amikor a ház előtt kiszáll, Guszti csak ennyit mond, mielőtt elköszön: az idei volt a legjobb! Hazafelé veszem az irányt, és közben arra gondolok, hogy már várom a jövő októbert. Október második szombatját.

Robotka Zsolt

VERBITA
2014-ES
FALINAPTÁR

Mevásárolható
személyesen a
misszióházakban,
illetve rendelhető a
misszio@verbíta.hu
e-mail címen.

Őrizd a lángot!

Az *első nap* még repkedsz. Tele vagy örömmel! Az új életed erővel telített, magad sem érted mi történt veled, csak azt tudod, hogy ez valami magasabb rezgés. Beléd hasított az ég! Napi tíz De colores, kocsiban hangosan, otthon, zuhany alatt, lefekvés előtt, lefekvés helyett! Mindent új alapokra helyezek, ima és tanulás, tett! Jó lenne egy csoport. Zúg az Örök Negyedik Nap!

Tizedik nap. Kissé nyugodtabb az élet. Napi két De colores, imaélet is pianóra mérséklődött. Még tart a lendület, de érzem, csoport kell. Ezt tényleg nem akarom kiengedni! Őrizni akarom ezt a lángolást! Többen mondták, hogy ragyogok, és úgy is éreztem magam, de mintha tompulnának a fények. Alig várom, hogy záróra mehessek!

Századik nap. Még jó, hogy van ez a levelező lista! Mégis csak érzem, hogy tartozok valahová. Csoportot nem kerestem, de megvagyok nélküle! Néha eszembe jut egy két

dolog, amit a cursillón beszéltünk. Életutam tervét nem szeretem nézni! Mintha valamit nagyon elveszítettem volna! Nem is tudom már kívülről a De colores-t! Megint ez a nyomasztó üresség! Záróra még szívesen járok. Itt mindig vannak olyanok, akik évekkal ezelőtt voltak cursillón és mindig lángolnak, arcuk csupa öröm és kedvesség. Úgy megkérdezném tőlük: miért tudtok még mindig ragyogni? Valamit tennem kéne!

Hirtelen eszembe jutnak a cursillo utolsó mondatai, szinte szóról szóra!

Az elhagyott torony harangjával kezdtem ezt a befejező rollot. Mi itt három napig zúgattuk és kongtunk a figyelmeztető és riasztó harang hangját. Hálát adok az Istennek, hogy hangjára sok lélekből kimenekültek a bűn és szenvedélyek sötét madarai.

Most abba hagyjuk a harangozást. De ugye nem jártok úgy, ahogy a turista járt? Mert a törté-

net végét még nem mondtam el. Alig halt el az utolsó harangszó, alig hagyta el a romokat az utolsó ember, a torony körül ismét kerin- geni kezdett a megriasztott madársereg, s előbb csak a csiripelő veréb jött vissza, majd a suhogó denevér szemtelenkedett be, s nemsokára minden úgy volt, mint azelőtt: tele piszokkal.

Ugye nem így lesz nálad? Találkoztál Krisztussal, és Krisztus már téged egész életedben üldözni fog. Majd akkor rád néz, talán könny gyűlik szemedben e gondolatra és ajkad imádságra formálódik: „Uram, kövess te engem, akárhova vezetnek útjaim, légy te mindig mellettem! Engedd, hogy soha meg ne történjen, hogy te nem üldözzöl engem!”

Belülről sírás környékez! Megértettem mindent! Még nem késő. Érzem a szívemben, hogy felizzik a parázs! Döntöttem! Rendbe hozom az ábrázatom. Oké! Ha vége a zárónak, az első törzstagtól kérek egy csoportlistát!

De colores!

Kovács János

Ultreya Vácon

Ultreya. Tovább, tovább, gyerünk, menjünk, csináljuk, élvezzük, érezzük, tapasztaljuk... Mit is? A minket szerető, szeretetébe burkoló, bennünket szerelmesen megszádító Istenünk akaratának teljesítését, szeretetének árasztását, az Óáltala, Óvele és Óbenne „élet”.

Ez a közös cél hozott minket össze szeptember 7-én, Vácon. Összejöttünk, hogy az a már nem e világból való, tapintható, érezhető Szeretet körül ölelhessen bennünket, hogy nagyon jó emberekkel találkozzunk és hogy mi is jobbak legyünk ez által. Találkoztunk, mert az Örök Negyedik Napot megelőző három erős köteléssel köt össze minket. Mi történt?

Ahogy a vers mondja: „ma nem teszek semmit sem/ csak engedem, hogy szeressen az Isten”. Engedtük. A mi Urunknak mindig vannak sajátos ötletei. Most például, hogy böjttel is csatlakozzunk Ferenc pápánk háborúellenes imahadjáratához, elintézte, hogy a szokásos csodálatos ebéd helyett kenyeret és vizet együnk és igyunk és a legnagyobb hőségben a helyi kálvária dombot másszuk meg. Így szeret. Igen, szeret, mert

én még ilyen csodálatos kenyeret nem ebédeltem, és ilyen finom italt sem emlékszem mikor kaptam. (Hála a Hévízgyörki testvéreknek, akik elhalmoztak minket ezekkel a földi jókkal). És a cursillós keresztúton is éreztük (láttuk) az áldást. Mi történt még?

A szolgáló testvéreken keresztül is áradt a Szeretet. Burbela Gergely atya bevezető gondolatai után, a házigazda cursillós plébános, Rolik Róbert atya köszöntött minket. Kazinczy Tamástól hallottuk a cursillós

év értékelését, ezt követte a rózsafüzér imádkozás, az ebédszünet a kereszttal. Emelte lelkünket a cursilloban is egyre inkább polgárjogot nyerő gitáros, fuvolás, hegedűs Istendicsőítés.

Délután tanúságtételek következtek. Tornay Gábor „Camino rollójából” olyan béke és nyugalom áradt, hogy átélhettük vele együtt: „Isten legyen minden mindenben” (1Kor.15.28)

Pálfi Péter, Linka Gábor és Melinda, Novák Kinga és Filó Éva őszinte, sokszor megrendítő szavai számomra szívmengető módon példázták Istenünk

zseniális előrelátó, gondoskodó óvó-védő szeretetét.

A délutáni programot követően felkerekedtünk, átsétáltunk a templomba, hogy elmondjuk Jézusunknak, mennyire szeretjük, és hálát adjunk neki. Ahogy egyesülve Vele búcsúzkodtunk a testvérektől, végtelen hálát éreztem Felé, értetek testvérekért, a cursilloért, minden ajándékért és szeretetért, amit ezen a szombati napon együtt megélhettünk.

És aztán? Tovább, tovább, gyerünk... Ultreya...

Szeretettel:

Gyombolai Gyula

Az idők jelei – EgyÚton zárándoklat

Emlékeztek a gazdag ifjú történetére a cursillo elejéről kedves testvérek? *„Választania kellett Isten és saját maga között és magát választotta. Ezért szomorúan távozott. Az önzést választotta és a szomorúságot találta. Rosszul választotta. Az apostolokról városokat neveznek el, templomokat építenek tiszteletükre. Az ifjút meg örök feledés homálya takarja, még a nevét sem tudjuk. Miért? Mert nem úgy fogadta el Krisztust, mint világító és éltető napot, hanem ellenállt Krisztus vonzóerejének.”*

A cursilloban szólunk egy keveset az idők jeleiről. Tesszük azért, hogy környezetünket figyelve, abban aktívan minél több lehetőséget ragadjunk meg a jóhír terjesztésére.

A csodák sorozata, amiknek az elmúlt tíz évben részese lehettem, a kőszegi és tihanyi cursillisták mariacelli és sümegi zárándoklataival kezdődött!

A cursillo gyömcseiként így lett **Mária Rádió, Mária Út, Élő Rózsafüzér Zárándoklat a Budatétényi cursillo** és sorolhatnám a sok csodát, amit az Örök Negyedik Nap részeseként megélhetünk. *(pl. a helyi Élő Rózsafüzér Zárándoklatokat már fel se tudnám úgy sorolni, hogy valamelyiket ki ne felejtsem - anynyi van már, hál' Istennek)*

Ezekben a TETTekben az volt a közös, hogy:

- lehetetlennek tűnt a megvalósítása, ezért kevesen hittek benne
- kevesen voltak az elsők
- a kevesek többsége pedig olyan cursilista volt, akivel közösen éltük a negyedik napot
- a siker után testvéreink egy része maradt és dolgozott tovább, a másik része tovább lépett új utakat keresve, átadva a feladatok egy részét más, már nem cursillista testvéreinknek

Az idei III. Székely (*cursillos férffi*) zárándoklaton Péterfi Attila Csongortól az erdélyi Karitás igazgatójától (*kőszegi cursillista*) hallottam az elképzelést, amit püspök atya is a magáévá tett.

„A Mária Út önkéntesei (erdélyi testvéreink javaslatára, Székely János püspök atya erős támogatásával)

egy olyan hagyomány elindítását tervezik, mely az egész Mária utat (Mariazelltől Csíksomlyóig) átöleli. Egy kiválasztott napon egyszerre lesznek egy napos zárándoklatok a teljes úton – az érintett településeket is bevonva.

A **Mária Út minden szakaszán** tehát Mariazelltől-Csíksomlyóig **2014. augusztus 16-án** egy közös célért – jövőre a családokért – lesz egynapos zárándoklat. Ezt a zárándoknapot aztán **minden évben meg fogjuk szervezni**, mindig a Nagyboldogasszony ünnepet követő szombaton.

Ez a Zárándoknap az EgyÚton munkanevet viseli. A Mária Úton életre kel a csoda: az emberek egymáshoz, egymás mellett és egymásért, családjaikért zárándokolnak és a mai széthúzó világban átélik az egységet, és ez hatalmas lelki jelentőséggel bír.

Az **EgyÚton** zárándoknap reményeink szerint tízezer ember számára fog zárándok élményt adni, és új és nagy lendületet kap a Mária Út egésze s ezzel egy nagy lépést teszünk a missziós célunk felé.”

Az EgyÚton Zárándoknap megszervezése nagy lelki-erőt igényel és nagy munka lesz. Megint szervezője vagy akár résztvevője lehetsz egy történelmi pillanatnak!

Már most írd be a naptáradba: 2014. augusztus 16. A kérdés csak az: erre a napra milyen programot választasz magadnak? A döntés a tied.

Krisztus számít Rád! De Colores! Deo Gratias!

Fodor László

Szent Arnold Lelkigyakorlatos Ház

(1223 Budapest, Bajcsy-Zsilinszky u. 3-5.)

Örömmel tájékoztatjuk az *Ultreya* olvasóit, hogy elindítottuk a budatétényi Szent Arnold Lelkigyakorlatos Ház saját honlapját: www.szentarnold.hu címmel. Az oldalon tájékoztatást adunk a lelkigyakorlatos ház különböző korosztályoknak szóló, csoportos és egyéni programjairól, az Isteni Ige Társasága és a Szentlélek Szolgáloi Missziós Nővérek által szervezett lelkigyakorlatokról és evangelizációs eseményekről, valamint a ház által nyújtott szálláslehetőségekről.

Szeretettel várunk mindenkit a Szent Arnold Lelkigyakorlatos Házba!

Szemelvények egy zarándoklathoz

2013. augusztus 9-e és 16-a között részt vettem tizennyolcad magammal a III. Székely erdélyi zarándoklaton, amelyet most cursillos férfiak tettek meg. A zarándoklat Csíkfalva, Sóvárad, Énlaka, Oroszhegy, Szentegyháza, és Csíksomlyó útvonalon zajlott. Legkevesebb 136 km-t tettünk meg ez alatt az idő alatt. Ezek a száraz tények, de nézzük meg ezt a pár napot egy kicsit közelebbről is.

Eljött az idő. A kilenc kilós hátizsák nem is tűnt túlzottnak, de azért nem tudtam aludni, az indulás előtti éjszaka. Délután érkezünk Csíkfalvára. Kiszállva a kocsikból felvetődött a kérdés, ki fogja vinni azt a kis noteszt, aminek mindig nálunk kell lennie, és az sms-ben jövő imakéréseket, szándékokat fogjuk beleírni, illetve bárki beleírhat. Ezt a feladatot magamra vállaltam, egyrészt, hogy evvel még jobban átérezsem a zarándoklatnak a nagyszerűségét, másrészt, mert én sok dolgot akartam beleírni. Megvirradt, felbolydult a nép, pakolás, be a zsákba, a felesleg az autókba, még kétszer ezt-azt átrendezni, és felkészülés után indulás. Elindultunk. Tíz perc múlva, az első kaptató végén éreztem, fizikailag nem készültem fel elég jól. Heves zihá-

lás, „itt a végem, fuss el velem” érzés. Mind jobban átéreztem saját végességemet, és mellette az Atya végtelen szeretetét, amely segít és tovább segít vállalásomban, hogy elvégezzem a kitűzött célomat. Megérkeztünk az első faluba, püspök atya vidám énekszót rendelt, de igen akadozott még a gépezet, nem ismertük az énekeket, gyá-

moltalanok voltunk, időnként a menés is nehézséget okozott, nemhogy az éneklés, nem mertük kiereszteni a hangunkat, mégis kíváncsi emberek szaladtak a kapuhoz, barátságosan integettek, és kérdezték, hová tartunk. Ahogy láttuk őket, új erő költözött belénk, vidáman mentünk az úton. Amikor Csíksomlyót említettük, nagyon szörnyülködtek, amire mi is gondolkodóba estünk, de volt lendületünk, így vidáman tovább lépegettünk.

Itt volt egy tünemény, férfiak, akik Mária énekkel az ajkukon mennek egy fészület mögött, erdélyi, magyar és Mária utas zászlók alatt. Kézfogás, közös fénykép, áldó szavak, majd ismét a köves út, az egyetlen, kitartó társunk a zarándoklaton, amely mint elmaradhatatlan útitárs szegődött mellénk. Az út mellett kereszttek, ahol felolvastuk az aznap délelőtti, vagy délutáni gondolatokat, majd csendes elmélkedés, rózsafüzér és énekek.

Mendegéltünk, fogyott az út és az erőnk, néha pihentünk, egy-egy lankás domboldalon, amíg érzéketlenné vált talpamba érzés, illetve a fájdalom tudata visszaköltözött, hogy ismét tudatosítsa bennem, hogy eddig nem ez volt a feladata, és egyben pörölgjön velem a lustálkodás lehetőségéért. Néha betértünk egy-egy templomba, ahol mise volt, vagy a plébános engedett be minket – hogy evvel enyhítse a rekkenő hőség terhét – és mesélte el az egyházközség történetét. Voltak szíves vendéglátóink, akik megpróbálták minden kényelmünkről gondoskodni. Megismertünk embereket, akik messzi földről

azért jöttek, hogy bennünk az egyháznak szolgáljanak, embereket, akik zaklattatásban, állandó áthelyezések között szolgálták, szolgálják nyájukat. Papokat, akik kísérik egymást, mert az üldöztetés bajtársakká tette őket. Papokat, akik kölcsönadták az unitárius templomot, hogy katolikus misét mondhasson a vendég, papokat, akik mint világítótorony, példát mutatnak a szeretetről, híveket, akik a végsőig, és azon is túl kitartanak magyarságukban. Mentünk, mendegéltünk, mind jobban összekovácsolódott a társaság. Mindenkinek megvolt már a saját keresztje, és mégis mindenki a

másik keresztjének enyhítésével volt elfoglalva. Napközben, útközben, és esténként megindultak a bensőséges beszélgetések. Mélyen eltemetett sérelmek szakadtak fel, hogy kibeszélve, egy-két könnyet elhullajtva szabaduljon fel a lélek a fogságból, és tudjon megnyugodni a többiek részvétellel teli szeretetéből erő merítve. Eltelve a látnivalókkal holtfáradtan megérkezzünk Csíkszeredába.

A harangok üdvözölték a zárándokokat. Elérzékenyültünk. Hazaértünk. Összevártuk egymást és rendezetten mentünk az oltár elé, ahol térden állva hálát adtunk a kegyelmekért és az ajándékokért.

A mise már a női zárándokok részvételével zajlott, kaptunk emléklapot, zárándok útlevelet, meglátogattuk a kegyszobrot, pihentünk, megpróbáltuk feldolgozni a történeteket. Másnap hazautazás.

Most, két hónap távlatában látom, megkaptam a válaszaimat a kimondott, és ki nem mondott kérdéseimre. Felismertem a célt, aminek beteljesítése rám vár. Kaptam feladatokat a cél érdekében. Kaptam erőt a feladataimhoz, és kaptam szeretetet, hogy az erőt adjon. Mindent megkaptam, amire szükségem volt.

De Colores!

Grofcsik György

Kedves Testvérünk!

Kérünk aktualizáld e-mail címedet, hogy a jövőben elektronikus úton tudjuk az újságot részedre is elküldeni. Köszönjük együttműködésedet.

Válaszodat:

musicavera01@gmail.com címre küldheted.

Amennyiben nem rendelkezel ilyennel, postacímedet küldd el:

**Kárpátiné Novák Ágnes
1077 Bp. Király u. 29. címre.**

Cursillo időpontok 2014-ben

Budapest - Budatétény

NŐI:

2014. március 13-16.
2014. május 15-18.
2014. július 10-13.
2014. szeptember 18-21.
2014. november 13-16.

FÉRFI:

2014. március 20-23.
2014. május 29. –június 1.
2014. július 17-20.
2014. október 16-19.
2014. december 11-14.

**Szent Arnold Lelkigyakorlatos Ház
1223 Budapest, Bajcsy-Zs. u. 3-5.**

Támogasd adományaidal is a Budatétényi Cursillot

Kedves testvérek!

A cursillo olyan nőknek és férfiaknak (külön) tartott 3 napos, és a kereszténységről szóló intenzív lelki gyakorlat, amelyen a részvétel ingyenes. Budatétényi cursillos közösségünk szép tanúság tétele, hogy cursillora a jelölt eljutásnak továbbra se legyenek anyagi akadályai.

A cursillok emelkedő költségeit azonban továbbra is fizetnünk kell (szállás, étkezés, keresztek, imafüzetek, cursillos irodalom gyártása, és a szolgálatot tevők tudják hogy még mi minden egyéb).

A törzs tagjairól jut eszembe, hogy a rektortól elvárja a titkárság és az alapítvány is, hogy a szolgálattevők költségét a törzs maga teremtsse elő. És a törzs, mint közösség, ezt tapintatosan meg is oldja, figyelemmel azokra akiknek ez nehézséget okozna...

A cursillok végén történő önkéntes és anonim adománygyűjtés a cursillok költségének 50-60 %-át fedezi mindössze. **Szükséges hát időről időre a közösséghez fordulnunk kérve rendszeres vagy eseti támogatásokat, ahogy tesszük ezt most is.** Az idei első 1 % várható összege 300.000 Ft, ez sajnos még elmarad a tavalyi pályázaton nyert támogatásunk mértékétől, amely sokat segített akkor. Kérjük szeretettel támogatásodat utalással a

10918001-00000101-41120011

számlaszámon, vagy a **sárga csekkes** befizetéssel. Sárga csekket a tétényi zárók végén kérhetek a törzs tagjaitól, vagy kérésre (titkar@cursillo.hu) postázunk a kért laci címre. Köszönettel és imádságos szeretettel:

Fodor László

Via Veritatis Alapítvány elnöke

Aktív cursillos csoportok Budapesten és környékén

Bp.–Józsefváros, VIII. ker.	Bp., Kálvária tér 20. IV/33. kaputel.: Trencsényi	Golaritsné Trencsényi Lídia - Lica és Golarits György	golaritsne.lica@gmail.com
Budapest, XI. ker.	Szent Imre Plébánia	Markó Móni	marko.monika80@gmail.com
Bp.–Gazdagrét XI. ker.	Gazdagréti út 14. Szent Angyalok templom, tükörterem	Deli Erzsébet	deli.laszlo@chello.hu
Bp. Jávorka Ádám u. 20.	Csibi Tamás irodája	Csibi Tamás	tamas@csibi.hu
Bp.–Rákosszentmihály	Templom tér 1.	Szabóné Kretovics Éva	e.kretovics@richter.hu
Bp.–Cinkota, XVI. ker.		Csepi Józsefné Julcsi	csepi.julcsi@citromail.hu
Bp.–Pestszentimre, XVIII. ker.	Nemes u. 17. cserkészházban	Kovács János	janusz1@t-online.hu
Bp.–Budatétény, XXII. ker.	Bajcsy Zs. u. 3-5.	Kiss Gábor	gabrielangelo56@gmail.com
Pomáz	Karitás Ház, Szent Miklós tér 1.	Osvay Viktória	osvay.viki@gmail.com
Érd	Érd Tusculanum plébánia	Robotka Zsolt	robotka1@t-online.hu
Pécel	Péceli plébánia	Kazinczy Tamás	tkazinczy@invitel.hu
Aszód	Aszódi Javító Intézet kápolnája	Lakos Mária Lujza	bodzatea59@gmail.com
Vác	Vörösmarty tér 1. plébánia	Draxler Ferenc	ditur04@gmail.com
Bp.–Kispest, XIX. ker.	Kisfaludy u. 42.	Pölskei Judit	pkjudit@freemail.hu
Bp.–Csepel, XXI. ker.	Szt. István u. 216.	Becker Róbert	becker.robert@chello.hu
Budapest, VI. kerület	Pethő Sándor u. 2., plébánia	Kárpátiné Ági	musicavera01@gmail.com
Budapest, XIV. ker., Szőnyi út 16.	Mária Rádió székháza	Könnnyid-Zsoldos Andrea	tomkalea@yahoo.com
Csömör	Római Kat. Plébánia. Erzsébet u.29.	Fodorné Csöke Zsuzsanna	cszuszsi@t-online.hu
Veresegyház	Fő út 93.	Nagy László	veresterv@gmail.com
Dunakeszi	Csaba u. 1.	Király Mária	kiraly.maria@vipmail.hu
Budapest, XIII. ker.	Angyalföldi Szt. Mihály Plébánia Babér utca	Boross Judit	judit.boross@chello.hu
Budapest–Káposztásmegyér	Tóth Aladár utca 2-4.	Szabó Tibor	nasza@t-online.hu
Budapest	Farkasréti plébánia hittanterem	Kerekes Orsolya	kerekes.orsolya@drkerekes.t-online.hu
Bag Szent Kereszt csoport	Bag plébánia	Karácsondi Mihály atya	karacsondi.mihaly@vaciegyhazmegye.hu
Hévízgyörk	Hévízgyörk plébánia	Karácsondi Mihály atya	karacsondi.mihaly@vaciegyhazmegye.hu
Erdőkertes	Jézus Szíve plébánia	Váradó László	vyl@freemail.hu